

# РЕШЕНИЕ

№ 35

гр. К., 18.03.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – К., II. СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Ал. Александров

Членове: Кирил М. Димов  
Невена К. Калинова

при участието на секретаря Петя Хр. Михайлова  
като разгледа докладваното от Кирил М. Димов Въззивно гражданско дело  
№ 20245100500007 по описа за 2024 година

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 532/27.11.2023 г., постановено по гр.д. № 260/2023 г. по описа на РС – К., Община К. е осъдена да заплати на Г. С. А., с ЕГН \*\*\*\*\*, от гр.К., ул.“П.С.“ № 7 следните суми: сумата от 10 000 лева, представляваща обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди, изразяващи се в болки страдания, разстройство на физическото и психическото ѝ здраве, причинени от ухапване на 25.01.2023г. в гр.К. от безстопанствени кучета, както и сумата от 131.22 лева – обезщетение за претърпени от същото ухапване имуществени вреди, ведно със законната лихва върху тези суми, считано от датата на настъпване на увреждането - 25.01.2023 г., до окончателното им изплащане, както и направените по делото разноски съразмерно уважената част от исковете в размер на сумата от 2 273.75 лева, като е отхвърлен иска за неимуществени вреди в останалата част и за разликата до пълния му предявен размер от 16 000.00 лева, като неоснователен и недоказан.

Недоволна от така постановеното решение е останала въззивницата Г. С. А., представлявана от процесуалния си представител - адв. Н. М., който го обжалва в частта, с която е отхвърлен предявения иск за заплащане на

обезщетение за неимуществени вреди за разликата над присъдения размер от 10 000 лв. до 14 000 лв., или за сумата от 4000 лв., като неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост. В жалбата се сочи, че при определяне на дължимия размер на обезщетението за причинените на Г. А. неимуществени вреди съдът не се съобразил в пълна степен със задължителната за прилагане съдебна практика съгласно Постановление №4/23.12.1968 год. на Пленума на ВС, касаещо понятието „справедливост”, възприето от разпоредбата на чл.52 от ЗЗД като критерий за определяне на този размер. В случая при причинено телесно увреждане на въззивницата „разкъсно контузни рани на подбедриците, и по-конкретно по задната повърхност на лявата подбедрица, в средната ѝ трета, рана с липса на тъкан, неравни ръбове и размери 8/6 см., по задно-външната повърхност на дясната подбедрица, в средната ѝ трета, две разположени на 5 см. една от друга овални рани с фино неравни ръбове и диаметър 0.8 см. всяка, довели до разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК, при преживян остър стрес и проявена изолирана фобия от кучета, страхова невроза и промяна в психичното ѝ състояние, промяна на походката, определеният размер на обезщетението за неимуществени вреди не бил справедлив. Вещото лице д-р М. посочвал в съдебно заседание, че при прегледа на въззивницата е констатирал липса на тъкан - рана, от която е липсвала кожата и подлежащата на кожата тъкан с определен размер. Вещото лице д-р А. посочвала, че Г. А. е преживяла остър стрес, вследствие на който е останала с една специфична изолирана фобия от кучета, която я ограничава да излиза сама без придружител. Тя имала висока тревожност и вегетативни симптоми - сърцебиене, изпотяване при вида на куче. От показанията на свидетелката Ц. А. се установявало, че към датата на последното съдебно заседание по делото - 25.10.2023 г., или девет месеца след инцидента, въззивницата продължавала да куца, както и, че негативните промени в психиката ѝ не се подобрявали. В този смисъл били и показанията на св.Д. А.. Счита, че е справедливо Община К. да бъде осъдена да заплати на въззивницата обезщетение за причинените ѝ неимуществени в размер на още 4 000 лева, която сума да се прибави към присъдения размер от РС-К. от 10 000 лева. Моли съда да отмени решението на първоинстанционния съд в обжалваната му част и да осъди Община К. да заплати на Г. С. А. сумата в размер на още 4 000 лева, представляваща обезщетение за претърпените от

нея неимуществени вреди, изразяващи се в болки страдания, разстройство на физическото и психическото ѝ здраве, причинени от ухапване на 25.01.2023 год. в гр.К. от безстопанствени кучета, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на настъпване на увреждането - 25.01.2023 г., до окончателното изплащане на сумата. Претендира разноски. В съдебно заседание чрез процесуалния си представител - адв. Н. М., поддържа въззивната жалба по изложените в същата съображения.

Въззиваемият Община К., представляван от пълномощника си – ю.к. С. Б., е представил отговор на основание чл.263, ал.1 от ГПК, с който оспорва въззивната жалба. В отговора се сочи, че претендирания с въззивната жалба размер на обезщетението е изключително завишен и не съответства на претърпените от въззивницата увреждания и принципа на справедливост. Към настоящия момент Г. А. била преодоляла психическата травма, като претърпените вреди били отшумели. От свидетелските показания на Д. Р. А. (син на въззивника) се установило, че в момента тя се грижи сама за себе си и отглежда и се грижи за кучетата на брат му. Моли съда да отхвърли подадената от Г. С. А. въззивна жалба. Претендира разноски и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на основание чл.78, ал.5 от ГПК. В съдебно заседание представя писмено становище.

Недоволен от решението на РС – К. е останал и въззивникът Община К., представляван от процесуалния представител - ю.к. С. Б., който го обжалва в частта, с която е уважен предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., като неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост. В жалбата се сочи, че Община К. е предприела всички законови мерки и действия, приела е програма за овладяване па популацията на безстопанствени кучета, възстановила е приюта и в пълнота осъществява задълженията си за овладяване популацията на безстопанствени кучета на територията па общината, като полага дължимата грижа. Твърди, че в случая Община К. не носи отговорност за непозволено увреждане, осъществено в хипотезата па противоправно бездействие. При бездействие, от което са произтекли вреди, възниквала отговорност за непозволено увреждане, ако деликвентът не е предприел действията, които е бил длъжен да извърши. Обратно, ако действията са осъществени с дължимата грижа, отговорност не възниква, дори и тези действия да не са дали очаквания резултат. Държавните органи, в

т.ч. общините, били длъжни да изпълняват правомощията си, защото така те постигат целта на закона - добро управление на съответните обществени процеси. Когато общината не предприеме предписано от закона действие или го предприеме, без да положи дължимата грижа и от това настъпят вреди, тя дължала обезщетение. Обратно, ако предписаното от закона действие било предприето с дължимата грижа и въпреки това настъпят вреди, общината не дължи обезщетение. В изпълнение на чл.4 и чл.6 от Наредба № 4 от 1 февруари 2021 г. за прилагане на Националната програма за овладяване популацията на безстопанствените кучета на територията на Република Б. и за процедурите по нейното изпълнение, механизма на финансиране и отчетност, Община К. извършила преброяване на безстопанствените кучета на територията на Община К. за 2022 г. и изготвила Протокол от 01.02.2023 г. за това. В изпълнение на изискванията на чл.43, ал.1, т.2 и т.3 и чл.50, т.2 от Закона за защита на животните, Общинското предприятие към Община К., сключило с ветеринарен лекар Граждански договор № 13/01.10.2022 г., който имал за предмет: дейности по обезпартизяване, кастриране, маркиране, ваксинация срещу бяс, издаване на паспорт и въвеждане на информация в електронната система ВетИС на БАБХ, а в предприятието били назначени служители за извършване на дейност по залавяне на бездомни кучета. Ежемесечно между ветеринарния лекар и ОП ОБЧ се изготвяли приемателно-предавателни протоколи за намаляване на популацията на бездомните кучета, от които бил виден броя на обезпартизирани, кастрирани, чипирани, ваксинирани кучета за предходния месец, неразделна част към които били сведения за заловени и кастрирани безстопанствени кучета. Община К. стриктно изпълнявала разпоредбите на чл.26, ал.1 от Наредбата за придобиване, притежание и стопанисване на кучетата и овладяване на популацията на безстопанствените кучета на територията на община К., като ежедневно извършвала дейности по прибиране на безстопанствени кучета и полагала необходимите грижи за тях, видно от приетите по делото справки за заловени кучета, изготвени от служителите, назначени да залавят безстопанствени кучета. Също така, в изпълнение на чл. 47, ал. 3 от Закона за защита на животните и чл. 26, ал. 3 от Наредбата за придобиване, притежание и стопанисване на кучетата и овладяване на популацията на безстопанствени кучета на територията на Община К., бездомните кучета се маркирали, и след ваксинация и обезпартизяване, се връщали по местата, от които били взети,

като допълнителни мерки се вземали само по отношение на агресивни кучета, като в Община К. не са постъпвали сигнали нито за агресивни, нито за безстопанствени кучета, обитаващи посочения район, поради което в случая за Община К. не възникнало задължение за прилагане на чл.50, т.2 от ЗЗЖ. Счита, че при правилен анализ и оценка на приетите по делото писмени доказателства съдът би достигнал до друг извод, а именно, че Община К. не следва да носи отговорност за обезщетяване на вредите, причинени на ищцата, защото е предприела всички законово вменени действия и е положила дължимата грижа по отношение на безстопанствените кучета. Твърди, че по делото не било безспорно установено, че кучетата са били безстопанствени или без ушни марки, тъй като първият свидетел Ц. Г. А. наблюдавала инцидента от отдалечено разстояние и се приближила до ищцата едва след като кучетата са се разбягали, т.е. била в невъзможност да установи дали кучетата имат поставени ушни марки, докато вторият свидетел Д. Р. А. /син на ищцата/ не бил пряк свидетел на инцидента. Сочи се, че по делото не било направено оспорване на автентичността на протокол от 01.02.2023 г. за преброяване на безстопанствените кучета на територията на община К. за 2022 г. по реда на чл. 193 ГПК, от било видно, че към датата на изготвянето му всички безстопанствени кучета на територията на гр. К. са с поставена маркировка за извършена кастрация (ушна марка), т.е. към датата на увреждането 25.01.2023 г. безстопанствените кучета са били под надзора на община К., която в пълнота осъществявала нормативно вменените си задължения. Неправилно съдът кредитирал заключението на приетата по делото съдебномедицинска експертиза, като не съобразил, че вещото лице е работило и изследвало представена по делото медицинска документация, вкл. и издаденото от самия него съдебномедицинско удостоверение № 23/2023 г., като преповтарял фактите обективирани в нея. С експертизата вещото лице проверявал констатации в издаденото от него съдебномедицинско удостоверение. Неправилно първоинстанционния съд завишил размера на обезщетението за претърпените неимуществени вреди в размер на 10 000 лева, като при определянето на обезщетението по чл.52 от ЗЗД не анализирал в пълна степен поотделно и в тяхната съвкупност приетите по делото доказателства. Неправилно били кредитирани показанията на свидетелите по отношение на претърпяното увреждане от ищцата, без да бъде отчетено, че същите били противоречиви, както и обстоятелството че са роднини на

ищата и пряко заинтересовани от изхода на делото. Моли съда да отмени обжалваното решение, в частта, с която е присъдено обезщетение в размер на 10 000 лв. или евентуалното му намаление съобразно чл.52 от ЗЗД. Претендира разноски. В съдебно заседание представя писмено становище.

Въззиваемата по тази жалба Г. С. А., представлявана от процесуалния си представител - адв. Н. М., е представила отговор на основание чл.263, ал.1 от ГПК, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. В отговора се сочи, че въз основа на събраните по делото доказателства - свидетелски показания, писмени доказателства, както и двете заключения на съдебномедицинските експертизи, се установило, че на 25.01.2023 г. въззиваемата била нападната от две безстопанствени кучета без ушни марки, които са я съборили на земята и са започнали да я хапят по двата крака в областта на подбедриците. Като последица от нападението от кучета Г. А. е изпитвала силни и непоносими болки, пребледняла е от болка и преживения стрес, поради което е бил уведомен синът ѝ Д. Р. А., който я транспортирал до спешното отделение при МБАЛ „д-р А. Д.” АД. Там, след извършен преглед, било констатирано наличието на липсваща тъкан с размери 5/7см. в областта на лявата подбедрица, в средната ѝ трета, и прободни рани от зъби в областта на дясната подбедрица. Спешните медици обработили раните ѝ и направили стерилни превръзки, както и инжекция ТАП и противобясна ваксина, видно от лист за преглед на пациент в КДБ/СО №001795/25.01.2023 год., издаден от Спешно отделение при МБАЛ „д-р А. Д.” АД-К. и допълнителен лист към лист за преглед на пациент в спешно отделение, в които било записано, че Г. А. била силно уплашена и емоционално разстроена. Веднага след посещението ѝ в спешното отделение, Г. А. била освидетелствана и от съдебния лекар д-р Н. М., който в издаденото от него съдебномедицинско удостоверение № 23/25.01.2023 г. констатирал, че са ѝ били причинени разкъсно-контузни рани на подбедриците, и по-конкретно по задната повърхност на лявата подбедрица, в средната ѝ трета, се установявало рана с липса на тъкан, неравни ръбове и размери 8/6см., а в дъното ѝ се виждало разкъсни и кръвонаседнати мускул и мастна тъкан. По задно-външната повърхност на дясната подбедрица, в средната ѝ трета, се установявали две разположени на 5 см. една от друга овални рани с фино неравни ръбове и диаметър 0.8 см. всяка, довели до разстройство на здравето извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК. На 31.01.2023 год. Г. А. постъпила за лечение в

Отделение по ортопедия и травматология към МБАЛ „д-р А. Д.” АД- гр.К., където под пълна анестезия и след щателно почистване на оперативното поле били извършени други пластични операции на мускула, съгласно приложената епикриза. На 06.02.2023 год. била изписана с подобрение и терапия за дома, като изрично в епикризата било указано да спазва предписания режим и поведение по отношение на увредения крайник. Вследствие на преживения стрес Г. А. изпаднала и в шок, получила и получавала и до днес психически и нервни кризи. Все още не можела да се отърси от кошмара, който преживяла, тъй като в онзи момент сериозно се е изплашила за живота си. Все още изпитвала страх да излиза сама навън, което психично състояние се задълбочавало, тъй като тя категорично отказвала да излиза от дома си без придружител. Нарушил се е сънят ѝ, често се събуждала, сънувала кошмари и говорила само за претърпелия инцидент и преживяното на 25.01.2023 год. Силните болки и страданията ѝ продължавали и към настоящия момент. Тя не можела все още свободно да се придвижва, куцала и се затруднява в ходенето, което ѝ създава допълнителен дискомфорт. Оплакването на въззивника за неправилност и необоснованост на решението в осъдителната му част, било неоснователно, тъй като твърденията се опровергавали от показанията на свидетелите Ц. А. и Д. А., от заключенията на вещите лица д-р М. и д-р А., както и от медицинската документация от лечението на Г. А. в МБАЛ „Д-р А. Д.” АД-К.. По делото се доказал механизма на увреждането, неговия характер и степен, както и хода на оздравителния процес, който по отношение на Г. А. бил продължителен и не бил приключил и към настоящия момент. Правилно съдът приел, че са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на Община К. на основание чл.49 и чл.50 от ЗЗД във вр. с чл.47 от ЗЗЖ. От показанията на свидетелите се установило, че кучетата, нападнали Г. А., са били безстопанствени и без ушни марки, поради което оплакването в този смисъл било неоснователно. Моли съда да потвърди решението на РС - К. в обжалваните му части като правилно и обосновано. Претендира разноски. В съдебно заседание чрез процесуалния си представител - адв. Н. М., поддържа отговора на въззивната жалба по изложените в същия съображения.

Въззивният съд, при извършената преценка на събраните по делото доказателства, по повод и във връзка с оплакванията, изложени от въззивниците, констатира:

Въззивните жалби са допустими, подадени са в срок от лица, имащи правен интерес. По същество жалбата на Г. С. А. е основателна, а жалбата на Община К. е неоснователна.

Решението на РС - К. е валидно и допустимо, като не са налице основания за обезсилването му като недопустимо или обявяването му за нищожно.

Първоинстанционното производство е било образувано по предявени иски с правно основание чл.50 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди и имуществени вреди, причинени от ухапване от кучета.

Ищцата сочи в исковата молба, че била нападната и ухапана от две безстопанствени кучета, в резултат на което претърпяла разкъсно-контузни рани на подбедриците на двата крака и липса на тъкан, както и преживян стрес, шок и посттравматично разстройство. Твърди също така, че са й причинени и имуществени вреди за закупуване на лекарствени средства и медицински консумативи.

Ответникът оспорва исковите като твърди, че липсва деликт, че ищцата не е била ухапана от кучета. Оспорва и твърдението, че кучетата са били безстопанствени и без ушна марка. Твърди, че ако ищцата е била ухапана от кучета, то същите са били домашни или с ушна марка. Излага съображения, че Община К. не носи отговорност за обезщетяване на вредите, тъй като е осъществила задълженията си за овладяване популацията на безстопанствени кучета на територията на общината.

От показанията на разпитаната по делото свидетелка Ц. Г. А. снаха на ищцата, се установява, че на 25.01.2023 г. имала уговорка със своята свекърва да я подстриже в своя фризьорски салон, намиращ се на ул.“Я.“, близо до магазин „К.“. Когато излязла, за да я посрещне в края на улицата, в близост до Магазин „К.“, видяла как ищцата била повалена на земята от две кучета, които я хапели от двете страни едновременно. Г. А. викала за помощ и размахвала чантата си. Свидетелката се затичала натам и също започнала да вика за помощ като се навеждала и правела движения като че взема камъни от земята. В този момент кучетата се разбягали, а свидетелката помогнала на ищцата да се изправи и помогнала да отиде до фризьорския салон. Ищцата била много уплашена, не можела да ходи нормално, куцала. Във фризьорския



салон свидетелката Ц. Г. А. видяла, че от краката на ищцата тече кръв. Вдигнала част от панталона и видяла, че част от прасеца на ищцата е откъснат. Обадила са своя съпруг и му съобщила, че майка му е била нахапана от кучета, който дошъл и откарал ищцата в спешна помощ. Свидетелката заявява, че видяла двете кучета, които нямали „кайшки, марки“. Описва кучетата - едно черно голямо с бяло петно на врата, а другото малко, също черно.

Свидетелят Д. Р. А. - син на ищцата, сочи в показанията си пред първоинстанционния съд, че на 25.01.2023 г. получил обаждане от своята съпруга, която му казала: „идвай бързо, майка ти я разкъсаха кучета, разкъсаха крака“. Свидетелят веднага отишъл с автомобила си до фризьорския салон на своята съпруга, от където взел майка си и я закарал в Спешно отделение. Когато я свалял от колата си видял, че от прасеца ѝ висяло парче месо. Ищцата била зле и уплашена. Наложило се да лежи в болница за 5 дни, като под пълна анестезия ѝ била извършена операция за събиране на разкъсаната тъкан. След инцидента ищцата накуцвала, бояла се да излиза сама, изпитвала страх от кучета.

Видно от представените доказателства по делото лист за преглед на пациент в КДБ/СО с дата 25.01.2023 г. и допълнителен лист за преглед на пациент в спешно отделение № 1793, на Г. С. А. е постъпила в Спешно отделение на МБАЛ „Д-р А. Д.“ АД – гр.К. на 25.01.2023 г. в 11.20 часа, с установени рана в областта на лява задна повърхност на подбедрица с размери около 7-8 см. и рани в областта по задна повърхност на дясна подбедрица. Установява се също така от представената епикриза ИЗ 1558, КП № 219, че Г. С. А. е постъпила в Отделение по Ортопедия и травматология при МБАЛ „Д-р А. Д.“ АД – гр.К. на 31.01.2023 г. и е била изписана на 06.02.2023 г., като на същата е била извършена операция под пълна анестезия, а именно: плестични операции на мускул след щателно почистване на оперативното поле.

От писменото заключение на вещото лице д-р Н. М. по назначената съдебно-медицинска експертиза, както и от разпита на същия пред първоинстанционния съд, които и настоящата инстанция приема, се установява, че на Г. С. А. е било причинено: разкъсно-контузни рани на подбедриците. Описаните увреждания са получени при действието на твърд

тъп или тъпо-ръбест предмет и по време и начин е възможно да са възникнали така, както съобщава освидетелстваната - при ухапване от куче. Разкъсно-контузните рани на двете подбедрици, към момента на причиняването им, са довели до разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и чл.129 от НК. Към момента на прегледа на Г. А., по задната повърхност на лявата подбедрица, в средната ѝ трета, се установява белег от зараснала рана с неравни очертания, неправилно ивицовидна форма, бледокафеникав цвят и размери 8/0,3-0,5 см. Меките тъкани около него на площ 8/7 см. са хлътнали, без промяна в Ц. на кожата. По задно-външната повърхност на дясната подбедрица, в средната ѝ трета се установяват два овални белега от зараснали рани с диаметър 0,5-0,6 см., с бледокафеникав цвят, разположени един под друг и на нивото на околната кожа.

В съдебно заседание вещото лице посочва, че е констатирал при прегледа на Г. липса на тъкан - рана, от която липсва кожата и подлежащата на кожата тъкан с определен размер. Обикновено тези рани от ухапвания са с цепковидна форма, но тук има отхапване на тъкан и след това раната се вижда такава с липса на тъкан, тъй като липсва парче от подбедрицата. Оздравителния период за такова нараняване без усложнения е около 3-4 седмици.

От писменото заключение на вещото лице д-р Н. А. по назначената съдебно-психиатрична експертиза, както и от разпита на същата пред първоинстанционния съд, които и настоящата инстанция приема, се установява, че освидетелстваната Г. С. А. на 76 г. от гр. К. страда от Специфична (изолирана) фобия (F40.2 по МКБ 10), която се е разгърнала вследствие от претърпян инцидент на 25.01.2023 г., а именно ухапване от кучета по двата крака.

След ухапването от кучетата при освидетелстваната е настъпило посттравматично стресово разстройство поради преживения психически стрес, застрашаващ живота и здравето ѝ. Във връзка с преживяното и към момента е налице тревожна, фобийна и поведенческа симптоматика в рамките на Специфична фобия (т.нар. Страхова невроза). Разстройството е временно и неопасно за живота и на този етап не показва прогресия. Не се установяват данни за наличие на психоза или органична мозъчна симптоматика с промяна в съзнанието.

При така установените данни следва извода, че предявеният иск за

заплащане на обезщетение за причинените на ищцата неимуществени вреди е основателен и доказан.

Разпоредбата на чл.50 от ЗЗД предвижда, че за вредите, произлезли от животни отговарят солидарно собственика и лицето под чийто надзор са се намирали, а съгласно разпоредбите на чл.40 и сл. от ЗЗЖ, на общините е вменено задължение за извършване на дейности по овладяване популацията на безстопанствените кучета. В случая от съвкупния анализ на събраните по делото доказателства се установява, че на 25.01.2023 г. в гр.К., близо до Магазин „К.“, две безстопанствени кучета, без ушни марки и каишки, са нападнали и ухапали по двете подбедрици въззивницата Г. С. А., като са й били причинени разкъсно-контузни рани на двете подбедрици. Безспорно се установява, че кучетата, причинили увреждане на въззиваемия, са били безстопанствени и под надзора на Община К., поради което следва да бъде ангажирана отговорността на общината за заплащане на причинените на неимуществени вреди, както правилно е приел и първоинстанционния съд. Неоснователни са в тази връзка изложените във въззивната жалба на Община К. доводи, че от показанията на разпитаните свидетели Ц. Г. А. и Д. Р. А. не се установява, че Г. С. А. е била нападната от две безстопанствени кучета. Показанията на тези свидетели, макар и да имат роднинска връзка с въззивницата, са логични и достоверни и се потвърждават от писмените доказателства по делото, а именно лист за преглед на пациент в КДБ/СО с дата 25.01.2023 г., допълнителен лист за преглед на пациент в спешно отделение № 1793 и епикриза ИЗ 1558, КП № 219.

Неоснователни са изложените доводи, че общината не носи отговорност за непозволено увреждане, осъществено в хипотезата на противоправно бездействие, тъй като са предприети редица мерки за овладяване популацията на безстопанствените кучета, изразяващи се в приемане на нормативни актове, изграждане на приюти, преброяване, прибиране, обезпаразитяване, кастриране и чипиране. Действително, по делото са събрани доказателства, от които се установява, че Община К. е осъществила редица дейности ограничаване на популацията на безстопанствени кучета, но въпреки това две кучета са нападнали и нахапали Г. С. А. по двете подбедрици.

Изложеният довод, че към 25.01.2023 г. на всички безстопанствени кучета на територията на общината е поставена маркировка за извършена

кастрация и същите са били надзора на Община К., само потвърждава основния извод за основателност на този иск. Именно защото кучетата са били под надзора на Община К., същата отговаря за вредите, причинени от тези животни.

При определяне размера на дължимото обезщетение съдът съобрази, че съгласно заключението на вещото лице д-р Н. Д. М. на Г. А. са били причинени: разкъсно - контузни рани на двете подбедрици - по задната повърхност на лявата подбедрица, в средната ѝ трета, се установява белег от зараснала рана с неравни очертания, неправилно ивицовидна форма, блеδοкафеникав цвят и размери 8/0,3-0,5 см. Меките тъкани около него на площ 8/7 см. са хлътнали, без промяна в Ц. на кожата. По задно-външната повърхност на дясната подбедрица, в средната ѝ трета се установяват два овални белега от зараснали рани с диаметър 0,5-0,6 см., с блеδοкафеникав цвят, разположени един под друг и на нивото на околната кожа. В съдебно заседание вещото лице посочва, че е констатирал при прегледа на Г. А. липса на тъкан. Неоснователен е в тази връзка доводът, че вещото лице е проверявал констатации в издаденото от него съдебно медицинско удостоверение, поради което заключението не може да бъде кредитирано. Д-р Н. М. е съдебен лекар, който е прегледал въззивницата на 25.01.2023 г. два часа след настъпилия инцидент и е отразил констатациите в съдебномедицинско удостоверение № 23/2023 г. Няма никаква пречка същият лекар да бъде назначен за вещо лице в съдебното производство и да изготви възложената му съдебномедицинска експертиза.

Също така съдът съобрази и съдебно-психиатричната експертиза на д-р Н. А., съгласно която Г. С. А. страда от Специфична (изолирана) фобия (F40.2 по МКБ 10), която се е разгърнала вследствие от претърпян инцидент на 25.01.2023 г., а именно ухапване от кучета по двата крака. След ухапването от кучетата при освидетелстваната е настъпило посттравматично стресово разстройство поради преживения психически стрес, застрашаващ живота и здравето ѝ. Във връзка с преживяното и към момента е налице тревожна, фобийна и поведенческа симптоматика в рамките на Специфична фобия (т.нар. Страхова невроза). Разстройството е временно и неопасно за живота и на този етап не показва прогресия. Не се установяват данни за наличие на психоза или органична мозъчна симптоматика с промяна в съзнанието.

Също така съдът съобрази и обстоятелството, че въззиваемата е била уплашена, изпитвала е болки около 3-4 седмици, претърпяла е операция под пълна анестезия и не е можела да ходи нормално, което се установява от показанията на свидетелите Ц. Г. А. и Д. Р. А.. Без съмнение нападението и ухапването от кучета предизвиква силен стрес и негативни психични изживявания, които неминуемо оказват неблагоприятно въздействие върху психичното здраве на човека и водят до тежки последици. С оглед на това и на основание чл.52 от ЗЗД за овъзмездяване на неимуществените вреди на Г. С. А. са необходими и достатъчни 14 000 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането - 25.01.2023 г., до окончателното изплащане на сумата. Поради това решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено в частта, с която е отхвърлен предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 10 000 лв. до 14 000, вместо което Община К. да бъде осъдена да заплати на Г. С. А. още 4000 лв., представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди от ухапване от кучета, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането - 25.01.2023 г.

По отношение на предявения иск за заплащане на имуществени вреди, то в тази част решението не е било обжалвано и е влязло в сила, поради което съдът не излага съображения в тази насока.

При този изход на делото в полза на въззивницата се следват разноски за първа инстанция в размер на 3 186.95 лв. (3 638 лв. общ р-р на разн. Х 14 131.22 лв. уважен р-р / 16 131.22 лв. общ р-р на исковете = 3 186.95 лв.), от които са присъдени 2273.75 лв., или допълнително следва да бъдат присъдени 913.20 лв. разноски за първа инстанция, съразмерно на уважената част от исковете.

За въззивна инстанция на въззивницата Г. С. А. се дължат разноски в размер на 2120 лв., от които 2040 лв. адвокатско възнаграждение и 80 лв. дължавна такса. В тази връзка направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като за въззивна инстанция обжалваният размер е общо 14 000 лв. (4 000 лв. по жалба на Г. С. А. и 10 000 лв. по жалба на Община К.). В този случай минималното адвокатско възнаграждение съгласно чл.7, ал.2, т.3 от НМРАВ е в размер на 1660 лв., при което възнаграждение в размер на 2040 лв., т.е. с 380 лв. повече,

не е прекомерно.

Водим от изложеното и на основание чл.271, ал.1 от ГПК, въззивният съд

## РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 532/27.11.2023 г., постановено по гр.д. № 260/2023 г. по описа на РС – К., В ЧАСТТА, с която е отхвърлен предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 10 000 лв. до 14 000 лв., вместо което постановява:

ОСЪЖДА Община К., с адрес гр.К., бул.“Б.“ № 41, да заплати на Г. С. А. от гр.К., ул.“П.С.“ № 7, с ЕГН \*\*\*\*\*, **още 4000 лв.**, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди от ухапване от кучета, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането - 25.01.2023 г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Община К., с адрес гр.К., бул.“Б.“ № 41, да заплати на Г. С. А. от гр.К., ул.“П.С.“ № 7, с ЕГН \*\*\*\*\*, **още 913.20 лв.** разноси за първа инстанция, съразмерно на уважената част от исковете, както и разноси за въззивна инстанция размер на **2120 лв.**

Решението подлежи на касационно обжалване на пред ВКС при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и 2 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_